COL… …VESTIRI
…NTASTICE

422

422

ANDREI VIDRARU

LOTRU

• *Lupta pentru senzații*

• *Monumentul viu*

• *Cele 23 de întrebări ale lui Den*

KONRAD FIALKOWSKI

POLONIA

PLOXIS

RADU HONGA

CRAIOVA

• *Vizionarul*

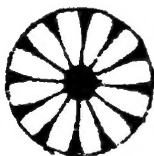
Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta și desene interioare: AUREL BUICULESCU
Portret: ALEXANDRU DIACONU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC



ANDREI VIDRARU

Născut la 16 iunie 1941, Andrei Vidraru și-a început școala în Arad, liceul urmîndu-l în Capitală. După absolvirea în 1963 a studiilor superioare (facultatea de instalații, în cadrul Institutului de construcții București), și-a luat imediat în primire postul de inginer pe șantierul Hidrocentralei „Gh. Gheorghiu-Dej" de pe valea Argeșului, unde a lucrat la turnarea barajului Vidraru. Odată cu terminarea acestor lucrări a fost transferat la Hidrocentrala „Lotru", unde muncește și acum.

Pasionat de science-fiction încă din copilărie, Andrei Vidraru n-a început să scrie decît în decembrie 1971. Perioada de incubație a fost lungă, dar — luîndu-ne după calitatea povestirilor pe care le publicăm — în același timp necesară și fecundă. Necesară, deoarece o bună literatură de anticipație nu este posibilă în zilele noastre fără acumularea unei multilaterale culturi și a unei bogate experiențe de viață; fecundă, întrucît fecunditatea nu înseamnă numai prolificitate, ci, uneori, într-un sens opus, este sinonimă cu productivitatea, adică reprezintă o maximă eficiență obținută cu cea mai mare economie a mijloacelor folosite.



Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica

Anul XVII
15 iunie 1971

ANDREI VIDRARU

Lupta pentru senzații

I.

O navă spațială se întorcea spre Pămînt. La bordul ei, un om şi un robot constatau că defecțiuni grave la sistemul de frînare şi de comunicație îi obligau la o amerizare fără precedent. Mai mult decît atît, în mod inexplicabil, nici unul dintre cele trei sisteme de salvare nu mai funcționa.

În aceste condiții, o ființă umană are foarte puține şanse să reziste şocurilor de contact, dar nici nu renunță la viață atît de uşor.

Fața lui Theo era împietrită. Mintea lui căuta febril firul de care să-şi agațe viața. Își vedea trupul zdrobit şi, deci, creierul — lipsit de instrumentul de acțiune şi de supraviețuire.

Idei ciudate îi dădeau tîrcoale. Nu mai avea ce pierde. Creierul lui trebuia salvat. Măcar creierul.

Theo conectă medicul automat. Deschise capacul etanş al unuia dintre cilindrii operatori şi introduse în el, ca pe o torpilă, corpul robotului de rezervă. Închise apoi capacul şi apăsă pe butonul de programare verbală.

— Doctore ! Vei scoate biocreierul din craniul robotului şi te pregăteşti să-l pui pe al meu în locul lui. Ai grijă să modifici metabolismul în conformitate cu caracteristicile creierului meu, apoi comunici robotului de serviciu reglajele pe care trebuie să mi le facă. Începi operația la treizeci de secunde după ce voi intra în cilindru. Şi acum, doctore, succes !

Theo deschise capacul celui de-al doilea cilindru operator, se dezbrăcă şi se strecură înăuntru.

Doctorul începu să marcheze timpul.

După treizeci de secunde începu operația şi, după alte o sută optzeci de secunde, capacele celor doi cilindri se deschiseră automat.

Trupurile fură basculate în cabină.

Un corp de robot cu creier uman şi un corp uman cu creier de robot stăteau față-n față şi se priveau.

Tăcuți, cei doi începură să se îmbrace, fiecare cu costumul croit pe măsura lui.

Pe brațul drept al fiecăruia, un ecuson, care acum nu mai corespundea realității, purta întipărită fotografia posesorului, numele, funcția, numărul și misiunea expediției.

„X-105, robot biomecanic de rezervă. Expediția 0273. Misiune diplomatică“, citi Theo inscripția de pe brațul său. Examină apoi fotografia. O față bărbătească, energică, cu un păr aproape țepos, îl privea parcă cu ochii unui tip care-ți plasează o marfă pe sub mînă. Noua lui înfățișare îl amuza. Avea 1,70 m înălțime, era bine legat și o rezistență mecanică deosebită îi punea creierul la adăpost de orice neplăcere. Un captor al energiei mediului înconjurător și un sistem de hrănire și oxigenare, care lucra în circuit închis, îi asigurau o funcționare de cincizeci de ani. Cîntărea cu totul treizeci de kilograme. Făcu cîteva mișcări de control, apoi își încercă vocea. „Soprană“ ! constată nemulțumit Theo și dădu imediat ordin robotului de serviciu.

— Reglajele ! Vocea „bariton“ !

Robotul execută rapid operațiile cerute, apoi trecu la pupitrul de comandă.

Apelurile centrului de urmărire se auzeau chinuitor de clar. Zece reactoare de recuperare „Super-Jet“ au pornit spre locul probabil al amerizării.

— Suspendați recepția, zise Theo. Așezați-vă în fotolii ! Preiau comanda ! Conectez sistemul magnetic de siguranță.

O țesătură metalică foarte fină încorporată în costumele de zbor, atrasă de cîmpul magnetic al fotoliilor, îi fixa în poziția culcat.

Nava intra în pătura densă a atmosferei. Forma ei aerodinamică o va ajuta să facă un zbor razant cu oceanul.

Șocuri puternice anunțară contactul cu suprafața agitată a apei. Deodată în fața lor apăru un radiofar plutitor. Un uragan de groază infinită invadă figura umană a celui care fusese pînă nu de mult Theo. Nava nimeri în plin și, făcută țăndări, se prăbuși în ocean.

X-105 gustase prima și ultima lui senzație.

II.

Recuperatoarele întîrziaseră timp îndelungat deasupra celor cîteva rămășițe plutitoare ale radiofarului, care

marcau locul catastrofei. În cele din urmă, unul dintre ele coborî încet deasupra unui corp neînsuflețit, care plutea în costumul său alb de zbor.

Un cablu care avea la capăt o pastilă magnetică îl ridică încet în cabină. Sub privirea îngrozită a echipajului, pe fața mutilată, o dantură puternică rînjea sinistru.

De pe micul ecuson, simpaticul Theo le zîmbea liniștit.

III.

Theo se trezi plutind. Zece reactoare în formație trecură cu zgomot infernal pe deasupra lui. Un urlet fantastic i se născu și-i muri pe buze. Nici un semnal nu voia să iasă din micul său emițător intern destinat legăturilor apropiate.

Deodată se auzi strigat. Theo întoarse privirea într-acolo. Robotul de serviciu înota frenetic spre el, făcînd apa să spumege în urma lui.

— Theo ! Ți-au recuperat corpul și-au întins-o.

— Nici nu-i de mirare. Au găsit ce-au căutat și apoi cu costumele noastre negre nu văd cum ar fi putut să ne observe. De ce n-ai intrat în legătură cu ei ?

— Nu mi-ai dat un asemenea ordin.

— Faci pe prostul !

— Nu fac ! Tu de ce n-ai lansat apelul ?

— Îndrăznești să-mi pui întrebări, X-89 ?

În timp ce arunca o privire tăioasă robotului, Theo își storcea creierul încercînd să-și explice inexplicabilul. Pana de curent de la emițătorul intern nu putea surveni decît provocată în mod intenționat de el însuși... sau de fostul X-105. De fostul X-105 ? Ideea aproape că ar fi făcut explozie în mintea lui, dacă n-ar fi ținut-o strîns în pumnul de fier al voinței. Calm, dădu ordin robotului :

— Nu te miști de aici ! E clar ? Mă duc să văd ce a mai rămas din navă. Dacă apare ceva, lansezi apelul. Theo plonjă aspirînd apă în camerele de lest.

Prezența unui radiofar în această zonă era o indicație prețioasă. În primul rînd adîncimea nu putea fi mai mare de 100—150 de metri, în al doilea rînd se găseau, cu siguranță, pe o linie de trafic naval.

Apa era limpede, și Theo găsi repede resturile torsionate ale epavei. Obiectul căutat era acolo, neatins, într-o boxă secretă a pupitrului de comandă. Era convins că acest microimprimator de sunet și imagini păstra în

el cheia tragicului accident. Începea să priceapă motivul pentru care coliziunea cu radiofarul schimbase cursul evenimentelor în favoarea lui, dar încă nu-şi imagina exact cum s-ar fi desfăşurat ele dacă nava ar fi reuşit să amerizeze.

Theo introduse imprimatorul într-un buzunar care se închidea cu un fermoar special, cu cifru, şi, golind apa din camerele de lest, se ridică la suprafaţă.

X-89 îl aştepta nerăbdător.

— Am recepţionat un radiofar. Dacă o luăm spre vest, s-ar putea să dăm de el destul de repede. Semnalele sînt foarte puternice.

— În regulă. Ia-o înainte!

Robotul se roti încet, orientîndu-se spre semnalul de putere maximă, şi se lansă într-o veritabilă cursă contra-cronometru.

Cu aceleaşi resurse fizice, Theo îl urma cu uşurinţă. După numai 60 de minute, dintre crestele valurilor răsări pilonul masiv al farului.

Cei doi se căţărară pe platforma lucioasă de metal. Cu mişcări rapide, X-89 deşurubă piuliţa chepengului de la încăperea de salvare pentru naufragiaţi.

Theo coborî scăriţa şi inspectă camera. Pe un pătrat mic de culoare roşie, două butoane albe atrăgeau atenţia. Sub ele, pe nişte etichete cu lumină proprie scria : „S.O.S. automat“ şi „Comanda de la distanţă a chepengului“. Apăsă pe primul buton, apoi verifică funcţionarea celui de-al doilea. Chepengul se închise brusc, lăsînd încăperea în întuneric, dar numai pentru cîteva clipe. O sursă de lumină destul de puternică se aprinse lin. Theo apăsă din nou pe buton şi ieşi pe platformă. Dădu instrucţiuni robotului, apoi coborî grăbit.

Scoase din buzunar imprimatorul şi, îndreptîndu-l spre unul dintre pereţi, îl comută pe proiecţie cu viteză mărită. Urmărea concentrat filmul rapid al călătoriei. Deodată văzu ceva care-l făcu să reducă viteza de proiecţie : erau pe cosmodromul planetei Zeta-Sud. Theo ieşise din cabină, lăsînd un program precis robotului de serviciu X-89. Contrar ordinului, cîteva clipe mai tîrziu, acesta se apropie de robotul de rezervă şi începu manevrele de reactivare. X-105 se ridică în picioare şi, uitîndu-se afară pe unul dintre hublouri, făcu semn că totul e în ordine. „Nu vrei să renunţi totuşi la idee ?“ întrebă X-89. „Nu ! Cred că merită să risc orice. Creierul

nostru este dotat perfect și numai corpul nostru supermecanizat ne ține izolați de fantastica beție a senzațiilor. Nu vreau să fac o crimă, dar îl voi determina să dorească singur să-și schimbe corpul cu al meu. Ai ceva împotrivă ?"

Theo simți o mișcare deasupra capului. Se întoarse brusc și văzu în deschizătura rotundă figura amenințătoare a robotului ; în mîna acestuia luci metalul micului generator laser. Mai iute decît o mangustă, Theo apăsă pe butonul de comandă a chepengului. Cu un pocnet sec, trapa se închise, prinzînd puternic mîna aceea metalică, copie fidelă a modelului uman. Generatorul căzu pe podea și, descărcîndu-se, găuri peretele cabinei. O șuviță subțire de apă țîșni prin el. Theo ridică arma și începu să taie cu raza ei o deschizătură pe măsura lui. Așteptă încordat pînă cînd șuvoiul de apă umplu cabina, apoi se strecură prin gaură, ieșind în ocean.

X-89 se zbătea neputincios, prins în capcana de fier. Theo îndreptă arma spre el, ochindu-l în plină figură, și trase. O jerbă de scîntei multicolore lumină, pentru o clipă, fața îngrozită a învingătorului.

Creierul lui Theo realiza, în sfîrșit, imensa pierdere suferită. Se simți singur, fără rost și dintr-o dată parcă îl înțelese pe acel X-105, ce riscase totul pentru a obține un corp cu adevărat viu.

De undeva, dinspre răsărit, sirena puternică a unui vapor atras de semnalele farului se auzea vuind. O salvare pe care abia o mai dorea venea să-l condamne la viață.

Monumentul viu

Planeta ar fi putut semăna cu Pămîntul, dacă surse puternice de radiații n-ar fi împiedicat apariția vieții.

Andrei pilota o navă-laborator și se deplasa într-o spirală sferică la mică înălțime, făcînd escale scurte.

Descoperirea acelei suprafețe perfect circulare, cu un diametru de 10 km, în care nivelul radiațiilor era extrem de scăzut, a avut darul să-i declanșeze o reacție violentă.

Inima-i spărgea pieptul, obrajii îi ardeau, iar ochii priveau fix către acel perimetru de culoare verde. Apoi prudența luă locul nestăvilitei bucurii, și Andrei coborî nava în afara petei verzi, aproape de marginea ei. Un

nisip galben, uşor vălurit înghiţea urmele paşilor lui. Se opri în faţa unei borduri negre, înaltă de circa trei metri. Deasupra ei, înfiptă într-un sol ce nu putea fi văzut, o vegetaţie monstruoasă îşi ridica braţele spre cer.

Păsări ciudate cîntau în această pădure de nestrăbătut. Ochii curioşi ai unor vietăţi diforme îl urmăreau atent.

Începu să meargă de-a lungul bordurii. Copacii căzuţi nu-l lăsau să se apropie prea mult de acel soclu uriaş pe care era aşezată pădurea. Nişte săgeţi multiple se zăreau totuşi săpate în peretele negru şi-l îndemnau să-şi continue drumul.

Săgeţile se îndesiră, apoi, deodată, sub o streaşină scurtă, zări o imensă placă strălucitoare, acoperită de liniuţe, puncte şi figuri geometrice.

Andrei fixa fascinat imaginea unei păsări în zbor, ce încheia inscripţia, ca o semnătură.

Pe jos, la picioarele lui, zeci de plăcuţe din acelaşi material aveau gravate pe ele textul în miniatură. O ridică pe cea mai apropiată de el şi, strîngînd-o uşor în palmă, rămase o clipă nemişcat. Apoi se întoarse brusc şi se îndreptă aproape alergînd spre navă.

În drumul lung spre Terra, gîndul lui Andrei se întorcea adesea la acel loc atît de ciudat şi care îi trezise atunci un dureros dor de acasă. Purta plăcuţa legată cu un lănţişor de platină la gît, ferind-o cu încăpăţînare de ochiul ager al calculatorului de bord. Curiozitatea acestuia şi insinuarea în tainiţele sufletului omenesc erau de nesuportat.

Într-unul dintre visele sale îi apăru un bărbat înalt, cu pielea arsă de soare, cu o mantie albă pe umeri. Buzele lui cu trăsături ferme trădau un caracter neobişnuit. Sub sprîncenele albe, ochii verzi ca smaraldul, sclipeau. Vocea lui puternică, guturală, genera ecouri stranii în spaţiul nemărginit : „Vîntul şi ploile, soarele şi gerurile macină piatra şi fierul. Nisipul fierbinte acoperă cetăţile părăsite... Oare, eu, Thot, fiul pămîntului, ce mărturie mai trainică decît viaţa aş fi putut lăsa pe această planetă pustie..."

Andrei se trezi brusc. O sudoare rece îi acoperea fruntea.

Ochiul ager al calculatorului stătea aplecat asupra lui, clipind.

— Aceasta este traducerea exactă a textului, zise el, şi se retrase mulţumit.

Cele 23 de întrebări ale lui Den

I.

După zece ani de studii și de cercetări, oboseala fizică și nervoasă a savantului Timo Ropala amenința să bareze pentru mult timp consacrarea definitivă a excepționalei lui invenții. Dar iată că o întîmplare a reușit să forțeze impasul, stimulînd unul dintre cele mai profunde sentimente umane.

În numai 37 de ore, Timo Ropala reuși să finalizeze și să pună în funcțiune o întreagă aparatură extrem de complicată pentru atenuarea și convertirea undelor telepatice, cu ajutorul cărora căuta de unul singur să elucideze dispariția fiului său Den.

Epuizat, cu un ultim efort, dădu comanda intrării pe recepție și, închizînd ochii, începu selectarea imaginilor pe baza indicativului psihic al lui Den.

Pentru o fracțiune de secundă, învăluită într-o puternică lumină portocalie, revăzu propria lui figură, dar întinerită cu aproape 30 de ani. Era pe recepție ! Den trăia !

Imaginile se succedau rapid. Se văzu într-un deșert și se simți sufocat de căldură și doborît de oboseală. În fața lui, un om ciudat, de statură mijlocie, îmbrăcat într-un costum fără nici o cusătură, îl privea cu niște ochi inteligenți și extrem de expresivi. Fața lui era aurie și nu trăda nici o vîrstă. O aureolă vibrantă îl învăluia progresiv. După cîteva clipe, în care intensitatea ei atinse o valoare maximă, imaginea dispăru brusc odată cu misterioasa creatură.

Deșertul se întindea acum nesfîrșit, brăzdat de dune mărunte, prinse așa parcă de un îngheț.

Mînat de o senzație nedefinită, care-l făcea să nu se simtă singur, Den se întoarse. În fața lui, la vreo 50 de metri, un disc biconvex stătea nemișcat pe nisip. Putea să aibă circa 5 metri diametru și aproape 2 metri grosime în centru. O scăriță îngustă ducea spre un hublou rotund, care era deschis. Începu să meargă cu pași hotărîți spre acel obiect și, urcînd, pătrunse anevoie pe orificiul strîmt. În mijlocul unei încăperi cilindrice, foarte joase, erau fixate două fotolii anatomice cu spătarele rabatate. În-

tr-unul dintre ele, omul cu fața aurie stătea relaxat, zîmbindu-i. Condus parcă, Den se întinse alături de el.

O lumină plăcută inundă cabina, în timp ce hubloul pe care intrase se micșora văzînd cu ochii și sfîrși prin a se închide complet. Constată că se putea roti fără nici un efort, la simpla lui dorință, în jurul unui ax central, care coincidea cu axul discului, precum și în jurul propriului său ax, avînd astfel posibilitatea de a lua orice poziție.

Partea centrală, superioară și inferioară, a discului era transparentă. Pe marginea acestor vizoare rotunde erau dispuse regulat niște plăcuțe negre spongioase, al căror rost nu-l înțelegea. Nici un aparat de bord, nici un buton de comandă nu se zăreau nicăieri.

Privea fascinat prin vizor. Deasupra lui cerul devenise negru și stelele sclipeau. Deodată, dîndu-și seama de ceea ce se petrecea, se întoarse cu fața la vizorul de dedesubt și văzu consternat imaginea unei planete albastre învăluită în nori... Pămîntul !

Den se întoarse către vecinul său. Omul cu fața aurie nu mai zîmbea, ochii lui îl priveau cu neliniște. Pentru prima oară de cînd se văzuseră, acesta îi vorbi :

— Nava are o defecțiune la sistemul de propulsie. Vom ateriza forțat, folosind numai efectul de frînare aerodinamică.

Den vedea cerul deschizîndu-și cu repeziciune culoarea. Urmară cîteva clipe de zbor, într-un strat gros de nori argintii, și o mare, sau poate un ocean extraordinar de albastru, apăru dedesubt. Discul pierdea vertiginos din înălțime. Deodată trecu la un zbor razant, și Den văzu foarte aproape, sub el, o plajă strălucitoare, apoi din nou o masă lichidă, și, în sfîrșit, aidoma unei pietricele aruncate pe apă, discul execută nouă salturi, oprindu-se destul de aproape de o insulă. Purtați de valuri, se apropiau de mal.

„Față aurie", cum îl poreclise mental Den, deschise hubloul și se cățără pe platforma navei. Cu mîna streașină la ochi scruta plaja. Insula era pustie.

Den se întoarse și privi în apă. Ochii unui rechin-tigru îl fixau feroce. Pentru o secundă se cutremură, apoi, zîmbind, ieși deasupra și izbi fulgerător, proiectîndu-și adversarul în apa limpede a oceanului. În aceeași clipă, ca o săgeată neagră, rechinul-tigru porni la atac.

„Față aurie" țîșni însă din apă, ca un delfin, plonjînd lateral aproape șase metri. Rechinul viră scurt, trecînd



din nou la atac. Această scenă Den o intitulă, în gînd, „ULTIMUL ATAC AL UNUI RECHIN-TIGRU“, căci „Fața aurie“, ca un vrăjitor sinistru, îl spulberă doar privindu-l cu ochii săi fantastici.

— Să știi că pentru acest omor n-ai să fii citat ca martor, pămînteanule, ci...

— Ca autor moral, dacă vrei, dar pentru mine tu trebuia să fii victima, extraterestrule.

Fără să-i mai răspundă, acesta se întoarse și începu să înoate spre mal.

Culcat pe discul încă încins, Den se lăsă în voia valurilor pînă cînd, legănîndu-se ușor, atinse plaja fină.

II.

Cei doi stăteau întinși, unul lîngă altul, pe nisipul fierbinte.

Den puse primele întrebări :

— Cine ești și ce vrei de la mine ?

— Sînt ε 2 004, șeful CS-ului pentru Terra. De la tine nu vreau decît să renunți la experiențele pe care ai de gînd să le faci.

— Ce înseamnă ε 2 004, ce înseamnă CS și de ce trebuie să renunț la experiențe ?

— ε 2 004 este numele meu ; CS înseamnă „Controlul spațiului". Experiențele tale sînt periculoase.

— De ce ?

— Colapsul gravitațional, odată provocat, nu mai poate fi stăpînit.

— Nu cred !

— Știu că nu crezi, tocmai de asta există CS.

— Imposibil ! Teoria mea este perfectă. Experiența o va confirma !

— Dacă nu te lași convins, îți extrag datele din memorie.

— Inutil. Le pot reface prin raționament.

— Niciodată, pentru că am să-ți implantez un nucleu de bruiaj.

— Pentru toată gîndirea logică ?

— Nu ! Numai pentru cea care ar ataca problema.

— Și cînd ai de gînd să faci treaba asta ?

— Cînd am să văd că, într-adevăr, nu te pot convinge.

— Unde aveai de gînd să mă duci dacă nu s-ar fi defectat nava ?

— În laboratorul CS. Acolo ai fi putut studia colapsul prin metode nedistructive.

— Atunci trebuie neapărat să repari nava.

— De obicei, se reface singură.

— Şi cînd nu se reface?

— Explodează.

— Care este sistemul de propulsie?

— În interiorul discului, în jurul cabinei de comandă se găseşte un lichid din antimaterie, care produce un cîmp antigravitaţional. Interacţiunea cu cîmpul gravific este funcţie de variaţia vitezei de rotaţie a lichidului. Relaţia este de proporţionalitate inversă.

— Cum vehiculaţi antimateria?

— Simplu! Ea are o tendinţă naturală de mişcare în prezenţa cîmpului gravitaţional, conform principiului de echilibrare a forţelor. Oprindu-i mişcarea de rotaţie în jurul cabinei, cîmpul antigravitaţional va atinge o valoare maximă, obligînd masa de antimaterie să-şi găsească o poziţie de echilibru. Această poziţie o va găsi, desigur, depărtîndu-se de sursa cîmpului gravific. Nava trebuie să fie construită dintr-un material foarte uşor, de exemplu magneziu, pentru ca valoarea diferenţei între cîmpuri să fie cît mai mare.

— Totul este simplu şi frumos, dar cum izolezi antimateria de materie?

— Nu ştiu. E un secret metagalactic. Misiunea mea nu reclamă cunoaşterea lui.

— Spune-mi atunci, cum obţii vitezele cosmice?

— Aduc la maximum valoarea cîmpului antigravific prin frînarea lichidului. Apoi pun în funcţiune al doilea sistem de propulsie. Acest al doilea sistem constă în emiterea unui fascicul de radiaţii care depăşesc cu mult viteza luminii, radiaţii SL. Cele două vizoare ale navei sînt, de fapt, nişte cristale speciale. Dacă pompezi energie în ele, temperatura lor scade cu mult sub zero grade absolut. În această situaţie, folosind o tehnică asemănătoare laserului, ele pot emite radiaţiile de care ţi-am pomenit. Pentru economie de energie, ridic nava la o înălţime convenabilă, folosind ambele sisteme de propulsie, apoi opresc emisia de radiaţii şi anihilez cîmpul antigravific. În felul acesta devin satelit al planetei. În momentul în care ajung într-un punct convenabil, regenerez cîmpul antigravific şi părăsesc orbita pe o direcţie tangentă. Deci, pentru staţionări şi deplasări cu viteză mică folosesc sistemul AG, iar pentru acceleraţii mari, sistemul R, combinat cu AG.

— Ascultă, ε , nu cred o iotă din povestea asta cu propulsia SL, pentru că o radiaţie de acest tip ar putea da un efect de reacţie doar unui sistem care se deplasează tot cu o viteză SL, caracterizat numai prin energie cinetică.

— Exact ! Dar cristalul, pe măsură ce emite în SL, acumulează o energie atît de mare încît începe să emită şi radiaţii luminoase. Această emisiune secundară este cea care, de fapt, propulsează nava şi tot ea stabilizează radiaţia SL, care, altfel, s-ar amplifica pînă la distrugerea cristalului.

— Aşa mai merge, dar explică-mi, te rog, cum conduci discul ? N-am observat în cabină nici un sistem de comandă şi control.

— Ar fi trebuit să bănuieşti că sînt în cuplaj telepatic cu calculatoarele şi cu sistemul de comandă.

— Iar vinzi gogoşi, ε . Telepatie nu poate exista decît între fiinţe.

— Întocmai, dar, dacă unui creier în stare embrionară îi modifici codul genetic, poţi să-l transformi într-un calculator fenomenal. Neuronii lui nu vor şti să facă decît operaţii matematice. Tot astfel poţi face un creier coordonator. Acesta nu ştie să calculeze prea mult, dar, folosind datele oferite, va lua întotdeauna decizia cea mai bună în timpul cel mai scurt. Pentru fiecare funcţie a unui creier normal poţi specializa unul întreg sau mai multe pe diferite domenii. Un fel de extensie de bandă.

— Un creier cu o singură funcţie nu poate trăi. Cum explici asta ?

— Îl cuplez cu unul normal, al meu, de exemplu. În plus, aceste biocalculatoare se cresc în nişte casete extraplate. Ele pot fi suprapuse apoi formînd un calculator complex, care, bineînţeles, trebuie hrănit artificial. Un astfel de BC are posibilităţi nelimitate şi n-am auzit pînă acum să fie depăşit.

—Extraordinar ! se miră Den în bătaie de joc. Dacă e aşa de reuşit, atunci spune-mi repede cît fac $\sqrt{9-5\cos^2 60^\circ}$*, măcar la cinci zecimale ?*

— 2,78388.

— Eşti un tip stupid, ε , pe de o parte transformi, pentru nevoile tale, un creier normal într-unul cretin, iar pe de altă parte ţi-e milă de un biet rechin-tigru, pe

care l-ai ucis atît de elegant... E mai mult decît stupid... E oribil !

— Bineînțeles că mi-a fost milă, pentru că lupta nu era dreaptă. Laserul organic îl stăpînesc numai ființele evoluate, altfel ar fi un dezastru.

— Fii mai explicit !

— Radiația luminoasă pătrunde prin cristalin și formează imaginea pe retină. Retina traduce imaginea și o transmite creierului. Dacă procesul se inversează, semnalul pleacă de la creier la retină, care, refăcînd imaginea, dă cristalinului posibilitatea s-o proiecteze în spațiu. Închipuie-ți acest proces amplificat la maximum, printr-un teribil efort de voință, asociat cu tehnica laserului. Dacă vrei amănunte, ți le pot oferi cînd ajungem în laboratorul CS.

— În regulă, ε, dar de ce-ați păstrat toate aceste cunoștințe pentru voi ?

— Pentru că pot fi folosite în scopuri militare.

— Atunci mie de ce mi-ai spus toate acestea cu atîta ușurință ?

— Ție am să ți le șterg din memorie ! Mai ai vreo întrebare ?

— Da ! Cum se face că semeni atît de mult cu noi ?

— Nu semăn... sînt identic... sau, mai exact, sînt pămîntean... Am fost crescut și educat de CS. Cu asta cred că ți-am spus tot.

— Nu ! Spune-mi, de ce ai fața aurie ?

— Asta-i culmea ! Sînt pur și simplu bronzat de un alt soare dintr-o altă galaxie.

— Minți !

Cu o mișcare fulgerătoare Den smulse de pe fața necunoscutului acea frapantă piele aurie și, uluit, încremeni cu ea în mînă...

Aceiași ochi fantastici, dar umbriți de niște sprîncene albite de vreme, îl priveau dojenitori. Cute adînci îi încrețeau buzele și pielea albă a feței.

— Vîrsta ! ? strigă Den.

— 2 004.

— Țara ! ?

— Elada !

— O.K., ε 2 004... iartă-mă...

— Te-am iertat. Așteaptă-mă cîteva minute. Vreau să fac un zbor de probă.

— Den, dacă survine un accident ?

— Revenim instantaneu la originea coordonatelor spaţio-temporale.

— Te aştept, ε , şi nu mi-o lua în nume de rău.

Bătrînul se întoarse şi, cu paşi măsuraţi, se îndreptă spre navă. Peste cîteva clipe, discul se desprinse uşor de sol, apoi, mărindu-şi viteza, începu să ia înălţime.

Întins pe spate, Den îl urmărea atent. Deodată, din înaltul cerului, o lumină puternică îi săgetă ochii. Urmă o bubuitură, şi tot universul deveni o ploaie de schije incandescente...

III.

Timo comută pe emisie.

— Den, răspunde-mi, sînt Tim; dă-mi coordonatele tale!

— Te-am recepţionat, Tim. Ce coordonate să-ţi dau? Sînt în pod şi n-am nici o hartă la mine.

— Coboară imediat!

După cîteva clipe, Den intră vijelios în cameră.

Timo se plimba furios cu mîinile la spate.

— Cum ai ajuns în pod şi ce naiba făceai acolo?

— Pe scară, după cîte ştiu, iar de făcut nu făceam nimic... Pur şi simplu, mă gîndeam... Dacă vrei, pot să-ţi povestesc.

— Ce să-mi povesteşti, derbedeule! Au dat telefon de la şcoală. Dacă mîine nu te prezinţi, dai de dracu'! Ai auzit?

Den îşi lăsă capul în jos, spăşit.

Timo îl privi aspru, apoi luă o foaie de hîrtie şi calculă la repezeală $\sqrt{9-5\cos^2 60^\circ}$.

De undeva, din fundul sufletului, o undă de duioşie i se ridica nestăvilită. Rezultatul era, într-adevăr, 2,78388...

În aceeaşi clipă, o idee înnebunitoare îl asaltă pe Timo: ceea ce se-ntîmplase cu Den fusese doar o fabulaţie a minţii lui?

Curios să vadă ce efect va avea asupra băiatului, îl puse să retrăiască secvenţele înregistrate la telepaton.

La început puştiul păru tulburat, apoi rîse, dar se abţinu de la orice comentariu.

Epilog

A doua zi, la micul dejun, Den îi reamintea tatălui său cum poate fi depistat un om cu ajutorul unui cîine.

Ploxis

de KONRAD FIALKOWSKI

— Chiar nu se poate ? Aproape implorînd, mă uitam în ochii inspectorului vamal.
— În nici un caz, declară el cu toată fermitatea.
— Dar nu-i vorba decît de trei cutii. Exclusiv pentru uz personal. El ridică din umeri. Ţin mult, foarte mult la aceasta.
De data asta mă privi cu mai multă atenţie.
— Nu, într-adevăr este imposibil, spuse el, renunţînd la tonul sec, oficial. Ştiţi doar că toate lucrurile de provenienţă extraterestră, neprevăzute în vreuna dintre listele tarifare, nu pot fi importate pe Terra fără o aprobare specială a comisiei de import.
— Şi cînd va fi convocată comisia ?
— Cam peste o lună, răspunse inspectorul vamal după o clipă de şovăială.
— De ce atît de rar ?
— Participă la ea profesori de la tot felul de institute şi este foarte greu să-i aduni pe toţi laolaltă.
— Şi de ce tocmai profesori ?
— Pentru a stabili dacă ceea ce se importă nu este periculos.
— Periculos ?
— Fireşte. Dacă n-ar fi aceşti profesori, oamenii ar aduce de pe planete de toate şi am avea necazuri pe Pămînt. Cum s-a întîmplat cu acea plantă a ruginei adusă de pe Venus. N-a durat mult şi s-a înmulţit ca pecinginea.
Am dat cu înţelegere din cap şi am ascultat povestea cu pecinginea.
Apoi am întrebat :
— Dar poate că acest ploxis a mai fost importat cîndva ? Doar trei cutii...
— Nu. Nu-i în liste... şi din nou adoptă tonul oficial şi începu să privească prin mine, de parcă aş fi fost străveziu.
— Dacă nu, atunci nu... Am scos din bagajul meu trei cutii metalice, semănînd ca două picături de apă cu obişnuitele conserve, am închis geamantanul, şi acesta se puse automat în mişcare spre racheta de bagaje care-l transportă spre Pămînt.
După întoarcerea de pe Marte, nava noastră cosmică făcu cîteva ture pe orbita eliptică de parcare în jurul Pămîntului. Călătorii expediau în prealabil bagajele, iar apoi în grupuri de cîteva persoane plecau cu mici taxi-rachete spre cosmodromul pămîntesc. Pe un ecran mare urmăreau cum, de fiecare dată, alte rachete, lăsînd în urma lor străfulgerări sinilii, coborau pe glob.
Ce-i de făcut ? Să iau pur şi simplu cele trei cutii în bagajul de mînă ? Imposibil. Automatele perfecte ale inspectorilor vamali le vor descoperi fără îndoială. Şi din nou nu mă vor lăsa să le iau cu mine pe Pămînt. Să las cutiile în nava cosmică,

tot nu puteam. Nu puteam să înşel încrederea lui Bord. El nu era numai prietenul meu, ci întruchipa pentru mine atît înţelepciunea, cît şi autoritatea.

Am intrat în cabina mea. Crash se afla deja acolo şi-şi punea costumul cosmic. Dezvelindu-şi dinţii mari, rîdea către mine.

— Alo, bătrîne, în sfîrşit sîntem aproape de casă !

— Da, aproape...

— Ce eşti atît de abătut ? Crash mă privi atent. Nu cumva ai nostalgie după Marte ? Ar fi primul caz al unei asemenea boli în istoria omenirii, rîse el din nou.

În clipa aceea mi-a venit ideea. Am hotărît să-i cer lui Crash sprijinul. Ce-i drept, nu ne cunoşteam decît din deplasarea pe Marte, totuşi părea să fie omul în care poţi avea încredere.

— Ascultă, Crash, am un necaz, un mare necaz, am adăugat, pentru a mai stinge din veselia de pe chipul lui.

— N-a venit duduiţa în întîmpinarea ta la cosmodrom ? Crash se înveseli din nou.

— Nu, e, într-adevăr, vorba de o treabă serioasă.

— Bine, spune atunci ce s-a-ntîmplat ?

— Inspectorii vamali nu vor să-mi aprobe importul de ploxis. Rostind denumirea, am coborît glasul.

— Ce anume ?

— Ploxis.

— Ce-i aia ?

— Nu ştiu.

— Asta explică, întrucîtva, situaţia. Dar, mă rog, de ce vrei să imporţi ceva despre care nici nu ştii ce este ?

— M-a rugat Bord.

— Bord, areograful ?

— Exact, el.

— Şi de unde a luat acest, cum îi zice, ploxis ?

— Nu ştiu.

— Şi ce trebuie să faci cu el ?

— Să-l predau prietenului său Covert, de la Institutul de areobotanică. El ştie cum stau lucrurile.

Am scos cele trei cutii din buzunar şi le-am pus pe masă.

— Asta-i ? întrebă curios Crash.

— Da.

— Seamănă a conserve. Curios ! De ce le-o fi ambalat atît de grijuliu ?

— Probabil, ca să nu pătrundă aerul şi lumina.

— Poate... N-o fi cumva otrăvitor, corosiv sau exploziv ?

— Cred că nu... răspunsul meu nu suna chiar atît de convingător.

— Mai bine i le trimiţi lui Bord înapoi, mă sfătui Crash.

— Nu pot. I-am promis să le înmînez personal lui Covert.

— Şi atunci ce ai de gînd să faci ?

— Nu-mi dau încă seama. Credeam că amîndoi am putea găsi o soluţie.

Crash se gîndi o clipă. Apoi se plecă peste cutii şi le examină cu atenţie.

— Automatele inspectorilor vamali le vor descoperi ?

Am dat din cap afirmativ.

— Să ştii, am o idee — Crash se îndreptă, lovindu-se semnificativ cu palma peste frunte. Seamănă ca două picături de apă cu

cutiile de compot de portocale. Să luăm deci o lădiţă de compoturi şi înlocuim trei cutii.

— Asta va trezi bănuieli. Nimeni nu transportă compot cu rachetele spre Pămînt.

— Uiţi că verificarea o fac automatele. Iar automatele nu se minunează.

— Dar dacă verificarea o face omul...

— Va descoperi înlocuirea. În definitiv, vezi altă soluţie de a le transporta pe Pămînt ?

— Nu.

— Atunci nu mai zăbovi. Adu o lădiţă cu compot !

Cînd m-am întors după o clipă cărînd lada cu treizeci de cutii de compot, l-am găsit pe Crash lovind cu degetul una dintre conservele mele.

— Mişcă ceva înăuntru, îmi spuse.

Am luat cutia de pe masă şi am dus-o la ureche. La început n-am auzit nimic, dar după ce am scuturat-o, am auzit mişcîndu-se ceva cu zgomot înăuntru.

— Lasă-te mai bine păgubaş, spuse Crash. Naiba ştie ce ţi-o fi ambalat acolo Bord al tău. Poate nişte forme de viaţă superior organizată de pe Marte...

— Vai de mine, ar putea să se înmulţească fulgerător pe Pămînt...

— Dacă acest ploxis ar fi ceva obişnuit, Bord l-ar fi putut trimite cu poşta cosmică obişnuită.

— Să le dăm pe mîna lui Covert, un specialist de talia lui nu face prostii.

— E limpede.

Crash dezlipi de pe trei conserve etichetele colorate. I-am dat apoi cutiile cu ploxis. După lipirea etichetelor, acestea nu se mai deosebeau cu nimic de compotul obişnuit.

— Trebuie totuşi să le marcăm într-un fel, adăugă Crash.

Atunci am zgîriat pe fundurile conservelor cîte un triunghi.

— Iar acum să bem compotul, propuse Crash.

— Nu-mi place compotul de portocale.

— Dar trebuie să bei. Ce, vrei să desconspiri toată treaba ? rîse Crash, deschizînd ultima conservă. Pentru ploxisul nostru ! mai adăugă el, ridicînd cutia.

Am băut compotul, în timp ce automatul nostru ne căra lădiţa. Apoi am coborît spre tunelul de decolare. Acolo ne şi aştepta racheta. Alături, inspectorul vamal. Automatele verificau bagajele noastre de mînă. El însuşi ne examina, chiar prea atent, după cît mi se părea. Poate că automatele descoperiseră demult cutiile cu ploxis, poate că descifraseră şi numele expeditorului pe cuferele autodeplasante şi din clipă în clipă mă aşteptam ca inspectorul vamal să mă întrebe : — Vasăzică, tu eşti proprietarul acestor cutii ? Iar eu n-aveam să-i răspund nimic, deoarece, dacă întreba, însemna că ştia sigur că eu sînt şi nici un fel de explicaţii nu-mi puteau fi de folos. Legile pămînteşti sancţionează sever orice contrabandă interplanetară. Dar cum poţi sancţiona contrabanda cu ploxis, cînd nici nu ştii ce este ? Gîndul m-a frămîntat pe tot parcursul controlului vamal. Deodată, vameşul îi spuse ceva lui Crash, ceva ce n-am putut auzi. Crash negă.

— Iar tu ? se adresă controlorul vamal mie.

— Cum, po... ftim — mă bîlbîii eu încurcat.

— Nu transporți ceva interzis ?
— Nu... nimic interzis.
— Ei bine, atunci călătorie plăcută spre Pămînt ! și inspectorul vamal ne salută.
O clipă mai tîrziu mă și găseam în navă. Am închis hubloul, mi-am ocupat locul, și un cîmp magnetic ne catapultă în spațiu.
— Ploxisul nostru coboară acum pe Pămînt, rîse Crash uitîndu-se la ceas.
Eu, întinzîndu-mă comod în fotoliu, nici nu mă mai gîndeam la ploxis. Încă o oră și jumătate și voi fi acasă, într-o casă adevărată, casa părintească...
În momentul acela se auzi hîrîind difuzorul, care de obicei tăcea și era folosit numai pentru legătura cu cosmodromul în cazuri neobișnuite.
— Declar închis cosmodromul Arowar ; toate navele vor fi dirijate spre cosmoportul Nori...
Se făcu din nou liniște. Trecînd de un uriaș nor alb, am depășit cosmodromul Arowar. Dînd ascultare apelului radiodifuzat, autopilotul schimbă cursul navei spre înălțimi și se îndreptă spre Nori. Cîteva secunde și cosmodromul dispăru la orizont. Am simțit un gol în stomac și frică. Voiam să-l întreb pe Crash ce părere are despre toate astea. Dar a fost de ajuns să-l privesc : se gîndea la același lucru ca și mine. Ploxisul blestemat. La Nori am sosit fără să schimbăm o vorbă. Nori se află în Asia Mică. Am aterizat într-o minunată zi însorită la cîteva sute de metri de clădirea cosmodromului, ocupînd pătrățelul indicat și marcat cu o uriașă cifră. De îndată ce am coborît, nava țîșni asemenea unui greiere de cîmp, dispărînd dincolo de turnul de control.
Ne-am îndreptat spre clădirea cosmodromului. Placa betonată a pistei cosmodromului, încălzită de soare, dogorea puternic. Oamenii se mișcau încet, spre deosebire de automate, care, în contrast, păreau foarte mobile. După cîteva zeci de pași, eram uzi leoarcă. Clădirea era însă din ce în ce mai aproape, dispunea de instalație de aer condiționat, de bar cu răcoritoare și de tot ce folosește civilizația noastră în zile cu arșiță. În fața clădirii, ne întîmpină o verandă spațioasă și umbroasă, deasupra căreia flutura materialul în culori de vis al unui baldachin. Pe această verandă așteptau în mod obișnuit persoanele venite în întîmpinarea călătorilor. Pe noi nu ne aștepta nimeni. Totuși, cînd am ajuns pe la mijlocul verandei, de la o masă s-au sculat patru bărbați, cu patru androizi de însoțire și s-au apropiat de noi.
Cred că Crash și-a dat seama de situație primul. S-a oprit, s-a uitat în toate părțile, ca și cum ar fi căutat o cale ca s-o șteargă printre mese. Dar pe loc a devenit stăpîn pe sine, a manifestat calm și s-a oprit, așteptîndu-i pe cei care veneau spre el. Eu am înțeles totul ceva mai tîrziu, cînd se aflau la cîțiva pași de noi. Ne-au înconjurat, iar unul dintre ei m-a întrebat :
— Tu ești Wor ?
De ce era să neg ? Întrebarea nu era decît o formalitate. Asupra identității mele n-aveau nici un dubiu, iar automatele lor mă cunoșteau mai bine decît cei mai buni prieteni ai mei. Cantitatea de informații transmisă creierelor lor în decurs de cîteva minute era egală cu cea pe care am acumulat-o în decursul întregii mele vieți, în toți anii de la naștere încoace.
— Ești reținut sub acuzația de contrabandă cosmică.

— Nu era vina mea..., m-am bîlbîit.
— Nu noi hotărîm în această privință.
— Desigur !
— Vino cu noi. Toate se vor lămuri.
— De ce-l luați ? întrebă Crash făcînd pe indignatul.
— Ai auzit doar.
— Dovezi aveți ?
— Mai întrebi ?! Altfel nici nu l-am fi arestat.
— În definitiv am doar dreptul să știu...
— Față de tine nu avem nici un fel de pretenții.
— Asta o știu și eu ; dar este vorba de soarta lui.
— Dacă-i nevinovat, asta se va lămuri încă în cursul zilei de azi.
— Este absolut nevinovat.
— Atunci puteți să vă dați întîlnire pentru diseară.
— Ce înseamnă „diseară" ? Vreau acum. Zbor împreună cu voi. Trebuie numai să înștiințez Institutul de întoarcerea mea.
— Nu te putem aștepta. Aici ai teleadresa noastră, vino cînd vrei.

Crash introduse adresa în mnemotronul său manual și fugi spre centrala pentru telelegături videotronice. Pe mine m-au condus în direcția opusă, peste platforma de beton a cosmodromului, care dogorea puternic, spre o navă amplasată în apropiere. Înainte de a intra în ea, am privit spre cerul albastru-cenușiu de vară cu un soare alb orbitor la zenit. Pe planeta Pluto, acolo unde sînt exilați condamnații, Soarele nu este decît una dintre numeroasele stele de pe firmamentul negru, iar la lumina lui stîncile nu aruncă umbre.

...EL mă aștepta într-o încăpere lipsită de ferestre. Pe pereți erau agățate ecrane unde puteau apărea martorii ca să facă depozițiile lor în legătură cu inculpatul. Cînd martorii nu erau necesari, pe ecrane se vedeau scînteind îndepărtate stele pe cer. Poate că simbolizau veșnicia, poate nimicnicia omului. Nu știu. Probabil că le știa videotronistul care programa toate acestea, deoarece și stelele de pe ecran făceau parte din EL. Cînd am intrat în cameră, l-am văzut imediat pe EL în lumina cenușie care izvora de pretutindeni și de nicăieri în același timp. În primul moment, am crezut că este un om și voiam să mă apropii, dar imediat mi-am dat seama că EL era un obelisc negru, nemișcat, de statura unui om. Era EL, acel uriaș creier care cunoștea omul, istoria lui, structura fiecărui țesut și a fiecărei celule omenești, legitățile biocurenților din corpul uman.

Efectiv, mă aflam în interiorul unei clădiri uriașe ce cuprindea toate subansamblele și centrala energetică ; iar obeliscul nu era decît simbolul căruia i se adresa inculpatul ; în cazul în care acest simbol ar fi fost înlăturat, omul ar fi vorbit la pereți și nici n-ar fi știut dacă îl ascultă cineva sau nu. Or, inculpatul trebuie să știe că este ascultat cu atenție, că raționamentele lui sînt luate în seamă.

Stăteam nemișcat. Încet, încet, ochii mei se obișnuiră cu crepusculul, și atunci mi-am dat seama că pe unul dintre ecrane strălucea Vega. EL începu interogatorul.
— Tu ești Wor ?
— Da.

— Te cunosc. Îți cunosc copilăria, adolescența. Mă miră că ne întîlnim.
— Și pe mine.
— Îți recunoști vina ?
— Nu.
După o scurtă tăcere, EL spuse :
— Îți voi pune acum întrebări la care vei răspunde numai adevărul. Știi doar că nu pot fi înșelat. Voi descoperi chiar și cea mai neînsemnată contradicție în spusele tale, ceea ce nu va fi în favoarea ta ; sînt doar în același timp acuzatorul, apărătorul și judecătorul tău ; cel mai obiectiv judecător pe care l-ai avut vreodată.
— Știu asta, i-am răspuns.
— Bine. Atunci spune-mi cît timp ai petrecut pe Marte.
— Șase luni.
— Ți-a fost dor de Pămînt ?
— Da... firește.
— Ai văzut prin videotron baza de pe Pluto ?
— Da.
— Știi cine este trimis acolo pe mulți ani ?
— Știu.
După o clipă de tăcere, EL mă întrebă :
— Ei bine, ce ți s-a confiscat ?
— Probabil ploxis.
— Ce este ploxisul ?
— Nu știu precis. Denumirea a ceva...
— Ce anume ?
— Habar n-am. Dar se poate găsi în acumulatoarele de informații.
— Nu se poate.
— Ai căutat ? De data asta i-am pus eu întrebarea.
— Am căutat, nu există.
— Eu habar n-am ce poate fi. Poate un termen de specialitate.
— De unde ai acest ploxis ?
— De la Bord.
— Și ce trebuia să faci cu el ?
— Să-l predau lui Covert.
— În bagajele tale ai transportat niște compot, nu-i așa ?
— Așa este.
— Pentru ce ?
— Acolo era acel ploxis.
— Inspectorilor vamali li s-a părut suspect. Au trimis un automat să verifice conținutul cutiilor.
— Și ?
— Cum, nu știi ? Doar singur ai afirmat înainte că numai ploxisul putea fi reținut.
— Nu-mi dau seama să poată fi altceva.
— Deci, dacă te-ai gîndit la așa ceva, înseamnă că ai avut în vedere și consecințele ?
— Dacă aveam așa ceva în vedere, nu-l rugam pe inspectorul vamal să mă autorizeze să import ploxis.
— L-ai rugat, admițînd însă că el ar putea să nu știe ce este ploxis.
— L-am rugat să caute în liste.
— Fiindcă erai convins că oricum n-o să-l găsească.

— Cum ? Să-mi fi închipuit că în caz că ploxisul nu-i în listă, el îmi va autoriza importul ? Este un nonsens.

— Aşa-i, dacă, bineînţeles, nu voi afla nimic nou în această chestiune.

— Ce ai putea să mai afli ?

— Încă nu ştiu.

— Eu, în orice caz, ţi-am spus totul.

— Vom vedea. Reconstituim o copie a creierului tău.

— Cum aşa, o copie ?

— O copie fidelă a creierului tău, numai că în loc de celule de ţesut nervos vom folosi elemente anorganice.

— Şi pentru ce toate astea ?

— O astfel de copie poate fi dirijată. Dacă ştii ceva despre ploxis, asta o poţi trece sub tăcere, dar engrama informaţiei rămîne în creierul tău, fie că o vrei sau nu. Dacă în copie găsim o astfel de engramă, atunci totul este limpede. Ai înţeles ?

— Da.

— Deci înţelegi că, ştiind ce este ploxisul, orice încăpăţînare este inutilă. Îţi agravează doar situaţia.

— Dar eu, într-adevăr, nu ştiu ce-i aia ploxis... Nu pricepi ? Mi-am dat imediat seama că n-are nici un rost să ţip.

— Dar poţi să-mi spui..., scuză-mă — tăcu o clipă. Am fost chiar acum informat — continuă vocea lui — că au sosit Crash şi Covert, ca să depună mărturie. Îi conectez imediat la ecrane.

Într-adevăr, simultan s-au lumina două ecrane. Pe unul am observat faţa lui Crash. Din celălalt privea o persoană cu ochii mari, larg deschişi pe o faţă mică. Pe cap purta un turban tradiţional, de tipul acelora cum nu se mai poartă astăzi, în timpurile noastre.

— Problema ploxisului s-a lămurit, ţipă Crash. Covert a explicat totul.

— Ei bine, ploxisul este o specie de plantă de pe Marte. Bord mi-a trimis-o în cutiile de conserve pentru alte cercetări. Ea, adică planta ploxis, adăugă el rîzînd, este absolut inofensivă.

— Această denumire nu există în nici un acumulator de informaţii. De ce ? întrebă EL.

— Asta-i o denumire nouă. Lucrarea privind această plantă *încă n-a fost publicată. Totuşi în mnemotronul central al* Institutului nostru ai să găseşti această denumire.

— Voi verifica. Ce-i drept, în clipa asta a sosit răspunsul lui Bord, care este identic cu al tău.

— L-ai întrebat despre aceasta ?

— De îndată ce ai rostit numele lui.

— Toate merg bine, Wor, neînţelegerea se lămureşte...

Cu dinţii larg descoperiţi, Crash îmi zîmbea de pe ecran.

— E adevărat, o astfel de informaţie există în mnemotronul Institutului, spuse EL din nou.

— Mai vrei să afli ceva ? îl întrebă Covert.

— Nu, acum ştiu totul.

M-am gîndit că, la timpul său, Socrate spusese ceva exact contrariu şi că EL trebuia, fără îndoială, să ştie mai multe decît mine despre Socrate.

— Adio, Wor, spuse EL ! Îmi pare rău că ai fost nevoit să stai de vorbă cu mine. Ştiu că nu-i nici o plăcere, dar, ce să-i *faci, asta a fost situaţia.*

— La revedere, i-am răspuns și în același moment m-am gîndit că ar fi fost potrivită formula „adio".

Am privit ecranele. Nu se mai vedea nimeni. Acolo unde cu cîteva clipe înainte l-am văzut pe Covert, lumina clar constelația Vega.

Crash mă aștepta pe aeroport lîngă elicopter. Din veselia pe care o manifestase pe ecran, nu rămăsese nici o urmă.

— Îți mulțumesc, i-am spus, strîngîndu-i cu căldură mîinile. Fără intervenția ta, mă pomeneam cu creierul copiat.

Am crezut că va izbucni în hohote de rîs și, ca de obicei, va spune ceva vesel, dar Crash rămase serios și, subit, mi-am dat seama că atît de serios nu-l mai văzusem de cînd îl știam.

— Ce s-a-ntîmplat? De cînd ai devenit un tip morocănos?

— Wor, nu este treaba mea și aș vrea ca mai degrabă tu să decizi totul, spuse el privindu-mă în ochi.

— Despre ce-i vorba? l-am întrebat nedumerit.

— Este vorba de ploxis.

— Despre acea plantă...

— Plantă... Crash rîse ciudat.

Am așteptat să spună ceva, dar el tăcea și atunci am vorbit cu primul:

— Haide, nu mai fă mutra asta! Aș zice că deții un secret. Spune odată! Nu mă mai perpeli!

— Vezi, cînd l-am întîlnit, Covert tocmai lucra în grădină. I-am spus ce s-a întîmplat. Covert s-a făcut alb ca varul și de emoție a căzut cu fundul pe trandafirii săi. Am vrut să alerg spre casa lui să chem automedicul, dar m-a oprit. A închis ochii și, timp de cîteva minute, pare-se că s-a gîndit intens. Apoi mi-a spus că totul nu este decît o neînțelegere pe care o va lămuri. Eu m-am întors aici. El trebuia să vină peste cîteva minute. În timp ce zburam, mi-a venit în minte că n-ar fi rău ca Bord să-i facă LUI o televizită de pe Marte și să-i explice totul personal. M-am conectat la unda lui Covert. Tocmai vorbea. Vino și ascultă! mi-a spus Crash, trăgîndu-mă în cabina elicopterului său.

— Repetă! ordonă el automatului.

M-am gîndit că programase automatul ce anume să reproducă.

— Emițătoarele planetare sînt gata..., spuse automatul transmițător de informații.

— „Informație ultraurgentă pentru Marte, se auzi vocea lui Covert, indicînd lungimea de undă a profesorului Bord. Conținutul era lapidar:

«Coletul nu mi-a parvenit. Ploxisul este o plantă; odinioară se numea Arat. Stop». O clipă de liniște, urmată de o misivă a lui Covert:

— Către mnemotronul Institutului de astrobotanică.

— Gata, au răspuns automatele.

— Referitor la informația Arat, modificați cuvîntul *Arat* în *Ploxis*. Stop."

— Ce zici de asta? mă întrebă Crash.

— Deci ploxisul...

— Este o plantă care n-a existat niciodată.

— Dar controlul...

— Nu există nici un control. Nu uita că acele mnemotroane sînt doar niște mnemotroane ale Institutului și nu universale. A

fost înregistrată acolo o lucrare începută de Covert despre o plantă cu denumirea *Arat*. Deci nimic mai simplu decît să denumeşti această plantă *ploxis*. Se ştie imediat ce corespunde acestei denumiri şi lucrul se poate verifica în orice moment la acele mnemotroane. Pentru o clipă se cufundă în tăcere.

— Dar ploxisul...

— Aşteaptă — mă întrerupse Crash — n-am terminat. Mai există încă Bord, pentru care ploxisul înseamnă cu totul altceva. Deci se aduce acum la cunoştinţă lui Bord ce înseamnă ploxis şi asta-i, de fapt, prima misivă a lui Covert.

— Ei bine, am înţeles. Dar... în definitiv, ce este atunci ploxisul ?

— Nu ştiu. Un singur lucru este absolut sigur : aici nu-i treabă curată, Wor.

— Cred că ai dreptate...

— Restul, depinde de tine.

S-a apropiat de automat, introduse mîna în panoul său de comandă şi scoase un cristal.

— În acest cristal este înregistrat glasul lui Covert. Ţi-l dau. Îmi puse cristalul în palmă. Poţi să uiţi de toată povestea şi totul va fi ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Mai există o soluţie, dar tu singur trebuie să te gîndeşti la ea, iar eu zbor acum spre casă, de data asta cu adevărat, rîse pentru prima oară de la începutul convorbirii noastre.

I-am strîns mîna şi am sărit din cabină. Reactoarele se puseră în funcţiune, şi cabina se înălţă pentru a dispărea peste cîteva clipe, dincolo de coroanele arborilor pădurii din apropiere. Înainte de a dispărea cu totul, am mai văzut aprinzîndu-se luminiţele roşii de pe fuzelaj. Se lăsa înserarea, iar autopilotul aprinsese luminile de poziţie. Era atît de întuneric, încît nu mai puteam deosebi trunchiurile copacilor din pădurea de care mă despărţeau nici o sută de metri. Aerul ei înmiresmat îmi gîdila însă plăcut nările. Atunci, pentru prima oară după ce m-am dat jos din navă, m-am gîndit că mă aflu pe Pămînt şi că acolo unde locuiesc este acum vară. Dincolo de casa mea începea crîngul de sălcii, iar după acesta rîul. Un rîu mare pe care poţi merge cu velierele. M-am întors spre clădirea în care veghea EL. Între degete, în palmă, simţeam cristalul mic şi ascuţit...

Nu m-am dus totuşi la EL. Mai înainte voiam să aflu ce s-a întîmplat efectiv pe cosmodromul din Arowar. Hotărît, mi-am îndreptat paşii spre staţia aerotaxiurilor şi cîteva minute mai tîrziu zburam la înălţime. Cînd am văzut jos luminile de la Arowar, era deja noapte tîrziu. Conform datelor informatorului automat de bord, cosmodromul continua să fie închis. Am aterizat pe un mic aeroport de rezervă, pe care aerotaxiul nostru a descins, frînînd cu greu. Dincolo de pistă, la cîteva zeci de metri, mă aştepta deja elicopterul chemat prin radio încă din aerotaxi. Cu acesta am zburat spre oraş.

La Arowar se afla colegul meu Torks. Am fost cîndva împreună la cursul introductiv de construcţie a aerodromurilor. N-a terminat însă acest curs şi s-a dus la astronavigaţie, iar pînă la urmă a devenit reporter la videotronie. L-am întîlnit cu cîteva luni în urmă la baza răsăriteană de pe Marte, unde a venit cu o excursie a videotroniştilor. Mi-a lăsat adresa. Nu m-am gîndit atunci că-l voi vizita atît de curînd.

Am aterizat la adresa indicată. Locuia într-o casă nu prea mare, la periferie. Dîndu-mă jos din elicopter, am mers pe o cărăruie îngustă, neluminată, care ducea spre intrare. La jumătatea drumului m-am oprit să-mi aprind o ţigară. Eram surescitat. Sincer vorbind, nu ştiam cum să încep convorbirea. În clipa aceea am auzit paşi. Cineva alerga în direcţia mea. Instinctiv m-am dat la o parte de pe cărăruie. M-a trădat însă ţigara. Persoana se opri şi întrebă :

— Tu ai venit acum cu elicopterul ?

— Eu.

— Pot să-l folosesc ? Sînt teribil de grăbit.

— Îmi pare rău.

— Poţi să-l iei pe cel comandat. În cîteva minute va fi aici...

— Şi eu sînt foarte grăbit. Ai fost cumva la Torks ?

— Eu sînt Torks.

— Torks ! Nu te-am recunoscut. Eu sînt Wor.

— Wor ?! Bine ai venit ! Ce vînt te aduce la ora asta tîrzie ? Era cît p-aci să nu mă mai găseşti. Îmi pare bine că te văd.

— Aş vrea să stau de vorbă cu tine cîteva clipe.

— Poate mă aştepţi în casă ? Acum sînt foarte grăbit.

— Dacă vrei, te însoţesc.

Torks ezită o clipă.

— Bine, dacă vrei tu. Numai că n-o să-ţi pot dedica prea mult timp. Sînt ocupat pe linie profesională. Avem o senzaţie la scară locală.

— Ce s-a întîmplat ?

— O întîmplare ciudată pe cosmodrom. M-a luat de braţ şi am făcut cale întoarsă spre elicopter. Fug să culeg material pentru un reportaj. Poate apare în cotidianul local sau poate chiar mondial... În orice caz, o bombă. A tras uşa după mine şi porni motorul. Ferestrele iluminate ale caselor rămaseră undeva jos, în urma noastră.

— Spune, în sfîrşit, ce s-a întîmplat ?

— Inspectorii vamali au verificat azi nişte bagaje de pe Marte. Au deschis nu ştiu ce acolo. Deodată toată clădirea a fost cuprinsă într-un nor alb de abur. Apoi unul dintre inspectorii care tocmai se întorcea din oraş a intrat la colegii săi şi i-a găsit pe toţi cufundaţi în somn.

— Nu s-au trezit ?

— Aşteaptă. La început s-a crezut că este vorba de un atentat împotriva inspecţiei vamale pentru contrabandă de pe Marte, de un atentat pe scară mare, cu adormirea inspectorilor vamali. Ce-i drept, ultima întîmplare de acest gen s-a petrecut cu vreo două sute de ani în urmă. Dar niciodată nu poţi fi sigur ce este. S-a dat atunci alarma şi s-a închis cosmodromul. Au fost reţinuţi toţi călătorii care au expediat ceva cu nava marfară de mesagerii de pe Marte. Evident, nu s-a descoperit nimic.

— Iar inspectorii vamali ?

— S-au trezit şi au început să răspundă la întrebări ce nu le-au fost puse încă.

— Nu înţeleg.

— Pur şi simplu. Era de-ajuns să te gîndeşti la o întrebare şi gata răspundeau. Între ei nu vorbeau deloc cu glas tare. O creştere subită a capacităţilor telepatice. Ai înţeles ?



— Pe cît îmi aduc aminte, telepatia este recepționarea undelor electromagnetice care apar ca urmare a activității creierului...

— Acum sînt expert în această problemă. Ba chiar înainte de a ne întîlni, am cerut relații de la un acumulator de informații specializat. Totul se bazează pe faptul că, indiferent de intensitatea lor, aceste unde sînt prinse de creierul-receptor sub nivelul frecvenței undelor sonore perceptibile cu auzul. Deci, oricît ar fi de slabe, ele pot fi recepționate la distanțe mari.

— Şi ei...
— Întocmai. Ei răspund la întrebări pe care oamenii le pun dintr-o altă clădire, din alt oraş... Nu se ştie măcar cine sînt cei care întreabă...
— E ceva fără sens. Într-un asemenea mod abia dacă te poţi înţelege.
— Tocmai de aceea telepatia, ca mijloc de comunicare între oameni, este din ce în ce mai mult în regres.
Zumzetul motorului deveni mai profund, şi elicopterul începu să coboare pe suprafaţa pătrată ce-i era destinată pe elicodrom.
— Am ajuns, spuse Torks. Acesta-i Institutul de bionică unde ei sînt supuşi observaţiilor.
— Pot să intru cu tine acolo ?
— Să-ncercăm. Cel mult n-au să-ţi dea voie să intri.
Am păşit peste platforma elicodromului. Apoi Torks m-a condus printr-un coridor şi m-a introdus într-o sală, pe care mi-a prezentat-o ca auditoriu. Pereţii ei erau alcătuiţi numai din ecrane.
— Ei sînt, şopti Torks, arătînd nişte figuri pe ecrane.
Şedeau nemişcaţi, îmbrăcaţi în combinezoane albe. Al zecelea, evident un colaborator al Institutului, mergea de la unul la celălalt, pipăindu-le capetele. După ce termină, privi direct de pe ecran în auditoriu.
— Astfel, la şapte ore după observarea primelor manifestări, pe fruntea tuturor celor examinaţi încep să apară două noduri tari care cresc repede. Totodată am putut constata o creştere a selectivităţii recepţiei... Următorul comunicat va fi dat peste o oră.
Ecranul se stinse şi s-a aprins lumina. Abia acum mi-am dat seama cîtă lume era în sală.
— Recepţia selectivă prin telepatie, da, asta ar putea servi la ceva, spuse cineva chiar lîngă mine.
— Acele noduri crescute servesc la îmbunătăţirea recepţiei, comentă Torks. Grozavă tehnică.
M-am întors spre el şi atunci l-am descoperit pe Covert. Niciodată nu l-aş fi observat, dacă n-ar fi avut pe cap turbanul pe pe care nimeni nu-l mai poartă în zilele noastre. Atunci mi-am dat seama de toate. Fără a rosti un cuvînt, m-am dus la Covert. Am tras cu forţa de fîşia de material alb cu care îi era învelit capul. Nu m-am înşelat. Dintre rarele fire de păr negru, mai sus de frunte îi crescuseră două noduri conice. Fulgerător m-am dat la o parte ca să evit pumnul lui Covert. Am reuşit. Era rezultatul antrenamentelor mele sportive. N-a mai reuşit să încerce o nouă lovitură. Oamenii care stăteau în jur au strîns într-atît cercul, încît nici să mişte mîna nu putea. Toţi se uitau la capul lui.
M-am strecurat spre ieşire. Torks a rămas înăuntru, şi, în timp ce ieşeam, auzeam încă vocea lui puternică depăşind rumoarea sălii.
Acum ştiam la ce urma să servească ploxisul. La spionarea gîndurilor. La culegerea de informaţii despre oameni, în pofida voinţei acestora. Dacă e să dăm crezare unei legende străvechi, nu este pentru prima oară că ploxisul ajunsese pe Pămînt...
Acum puteam să zbor către EL. Am băgat mîna în buzunar şi între degete am simţit cristalul pe care mi-l dăduse Crash. O bucată mică, ascuţită de cuarţ...

În româneşte de AL. PLAIEŞU

Vizionarul

de RADU HONGA
CRAIOVA

Aburii somniferului luat înainte de operaţie se destrămară şi mă trezii în patul de spital. Să vă spun drept, nu cred că a reuşit intervenţia. Nu fiindcă aş fi un pesimist, dar era prea complicată şi scoasă din comun. Dacă nu mă supărau crizele vizuale din ultimul timp, nu veneam aici orice-ar fi fost. N-am făcut în viaţa mea o operaţie şi nici nu cred că voi mai face vreodată. Pipăi cu mîna în dreptul bandajului ; îl mai am. Trebuie să vină în curînd cineva să mi-l scoată. Atunci voi putea să-mi dau seama dacă operaţia a reuşit. Dar nu v-am spus de ce mă aflu în spital. Încă de cînd eram copil am avut la amîndoi ochii un defect (după părerea mea ; alţii o consideră o calitate care mă situează deasupra tuturor oamenilor). Savanţi din toată lumea m-au cercetat, au făcut experienţe cu mine, în sfîrşit, mi-au făcut o publicitate uriaşă. Ce folos, dacă în ultimul timp nu mai puteam merge nici pe stradă ! Un profesor, pare-mi-se australian, am auzit că mai are puţin şi termină un aparat cu care, după spusele lui (eu n-am verificat), ar putea să filmeze sau să fotografieze ceea ce văd eu. Tot nu v-am spus ce defect am : mi se întîmplă foarte des să privesc circa 15—20 de secunde un obiect oarecare ; după acest scurt interval, imaginea fixată pe retină se împarte în alte două perfect egale, ca un ecran rupt în două jumătăţi. Pe una dintre ele se proiectează imaginea mediului înconjurător. Pe cealaltă însă... văd o altă lume, invizibilă pentru voi. Acest lucru mi l-au explicat tot cei ce m-au consultat ; e vorba de o lume diferită de a noastră, care trăieşte în acelaşi spaţiu cu noi, adică pe Pămînt, dar în altă dimensiune sau în alt timp. Mai mult n-au putut explica nici ei. Cînd eram mic, mă speriam rău ori de cîte ori cădeam într-o asemenea transă. Dacă mă culcam şi priveam mai mult timp obiectele din casă, începeam să văd formele acelea necunoscute cum se mişcă în toate direcţiile, cum trec mai departe sau intră în nişte cutii de toate formele, probabil adăposturi. Într-o seară, pe cînd mă delectam cu o luptă între doi monştri de pe lumea cealaltă, cum am poreclit-o eu, am văzut un aparat uriaş care înainta spre patul în care mă găseam. Cînd l-am observat că trece peste mine, am tras un ţipat lung pînă s-a îndepărtat. Mama a venit repede şi, după ce i-am povestit, a rîs de mine şi a spus că dacă mai visez o dată aşa de frumos iau precis o bătaie.

În altă zi, în timp ce eram la masă, ce-mi veni să privesc fix în farfuria din care mînca tatăl meu ; mă plictiseam să mă uit la televizor. „Pe programul celălalt“, adică în lumea mea, era un fel de concurs, dacă mă pot exprima astfel. Vehiculele cu care se întreceau cei de acolo semănau puţin cu ale noastre. Unul dintre ele mi s-a părut că se răsloarnă exact în farfuria tatălui meu şi am strigat speriat : „Tată, farfuria !“ El, fiind toc-

mai aplecat deasupra ei, a vărsat-o toată pe haine. Ce a urmat e ușor de ghicit.

În școală și în facultate a fost mai dificil. De fiecare dată cînd mă plictiseam la cursuri, priveam fix chelia profesorilor și imediat imaginea se schimba. Mi-aduc aminte cum odată, la un curs, pe cînd erau 6—7 elevi la tablă, profesorul m-a întrebat ce văd (la tablă, bineînțeles). Eu, cu ochii în lumea monștrilor, i-am spus, uitînd că sînt în clasă. Tocmai atunci arătările acelea se plimbau în mîini sau ce puteau fi bețele în care se sprijineau. Eliminat, făcut de rîs în toată școala, cu asta m-am ales.

Un prieten m-a îndemnat acum un an să vin la un cenaclu de literatură științifico-fantastică. Aș avea succes, îmi spunea el. M-am dus. Am citit cîteva schițe și povestiri în care descriam formele acelea de viață. Apoi am scris un roman care a produs multă vîlvă. Am reușit, însă, să mă compromit în fața a cîtorva milioane de oameni atunci cînd mi s-a luat un interviu la televiziune. Reporterul m-a întrebat de unde m-am inspirat în romanul meu, iar eu i-am explicat foarte serios că văd aceste lucruri în realitate, ba am vorbit și despre modul în care le văd. După ce am terminat, mi-a spus destul de acru: „Lasă-te, dom'le, de povești! Fantastic, fantastic, dar nici noi nu sîntem copii". Bine că interviul se încheiase.

Totuși am avut mare noroc; un doctor psihiatru, care a urmărit din întîmplare emisiunea, m-a căutat cîteva zile mai tîrziu și m-a supus unui control. După ce s-a convins că sînt absolut normal, a făcut cîteva experiențe mai ample. Apoi au urmat interviuri peste interviuri, reclame, fotografii și filme inspirate din viața mea. Savantul acela australian, nu i-am reținut numele, era pur și simplu un fanatic; zicea că după ce reușește să filmeze ceea ce văd eu, va încerca să ia legătura cu lumea respectivă. Cred, însă, că, după ce a aflat că am fugit în toiul experiențelor și mi-am făcut operație, s-a îmbolnăvit de furie. Doctorii de aici mi-au spus că s-ar putea să am două retine și o să trebuiască să-mi înlocuiască una dintre ele. Trebuie să reușească. Trebuie!

Vin doctorii. Îi aud vorbind. Da, acum sînt lîngă mine. Ei cred că eu dorm încă. De ce nu-mi dau jos bandajul de la ochi? Ba da, chiar acum o mînă ușoară, probabil o soră, mi-l îndepărtează. De ce mai discută? Să plece mai repede... Vreau să văd dacă a reușit.

În sfîrșit, au plecat. Deschid ochii încet... lumina este prea puternică. Îi deschid din nou și privesc cîteva secunde ușa pe care au ieșit medicii.

Nimic. Nu văd decît o ușă. Succes! Am scăpat de... dar ce se întîmplă? Asta-i culmea! Imaginea totuși s-a despărțit... Ce-i asta? Nu se poate! Și ăștia cine sînt? Sînt alții... mai lungi... și plutesc în aer... Nu sînt cei dinainte. Asta-i... îmi dau seama... Acum văd o altă lume, diferită și de cealaltă. Situația e clară... Trebuie să aștept pînă cînd savantul acela își va termina aparatul. Sau.. mai fac încă o operație?!!!

Cenaclul de anticipaţie „Henri Coandă" din Craiova

Inaugurat în luna septembrie 1970, cenaclul craiovean de literatură ştiinţifico-fantastică intitulat „Henri Coandă" îşi desfăşoară cu succes activitatea. În întîlnirile bilunare ale suporterilor sînt citite lucrări originale ale membrilor, traduceri din A. Clarke, I. Asimov, I. Rosohovatski, S. Lem etc., recenzii, informaţii tehnico-ştiinţifice.

În afară de Titus Filipaş, Alexandru Mironov, Ştefan Nicolici, **care au lucrări deja publicate, se mai remarcă prof.** Iosif Ion, I. Filimon, **muncitor, prof.** Mihai Popescu, Lucia Niţă, **studentă, ing.** Vasile Cazacu, **graficianul** Marius Ghergu, **redactorul radio** *Radu Gonciarov*, **ca şi tinerii** *Radu Honga* **şi** *Marius Stătescu.*

Genul scurt predomină în creaţiile craiovenilor. Şt. Nicolici cu „Mă însor", „Călătoria de nuntă" şi „C.T.P.F.X. — 232" — o poveste comică despre un contabil electronic —, Al. Mironov cu „Sărmanul stăpîn al lumii", „Trăsni-l-ar pe Popescu" şi „Transplantul", Titus Filipaş cu „Epoca sincerităţii" şi „Cuvintele" — au scris lucrări remarcabile şi chiar remarcate de tovarăşul A. Rogoz, redactorul Colecţiei S.F. Lucrări interesante au mai citit M. Popescu şi M. Ghergu şi, mai ales, D. Piţigoi, totdeauna plin de idei şi proiecte care, materializate corect, îi vor aduce mari satisfacţii.

Membrii cenaclului şi-au propus editarea unui „fanzin", scenarizarea unor lucrări la postul de radio local, întîlniri cu scriitori S.F. cunoscuţi şi un schimb de experienţă la Turnu-Severin cu prietenii anticipaţiei din acel oraş.

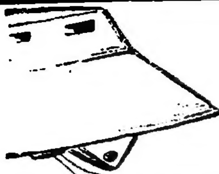
Prof. AL. MIRONOV secretar organizator
ŞT. NICOLICI secretari literari
MARIUS GHERGU
prof. TITUS FILIPAŞ secretar ştiinţific

ANTICIPAŢIA CRAIOVEANĂ ÎN COLECTIE

Nr. 350 : Ştefan Nicolici — Mă însor
363 : Ştefan Nicolici — Lectură
374 : ŞtefanNicolici — Întîlnirea
— *Substituirea*
376 : Titus Filipaş — Nisipul
— Drum spre stele
387 : Alexandru Mironov — Performanţă ciudată
— Prea devreme

MIHU ANTIN

Invadatorii



Destinația **lor**: ograda lui Mărin!
Țelul **lor**: să-l jefuiască!
Dar olteanul i-a văzut...









— *Ațin-te, Sucă, ne furară porcu!*





Fără cuvinte



Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii".



2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu



Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire,
muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

IUNIE 1972
PREȚUL 1 LEU | 41007